

NAAKTE WAARHEID

'When the past lies, in the present,

Where does the truth lie?'

(PG)

Voor Paul, Igor en Yuri, de drie belangrijke mannen in mijn leven.

Voor de Literaire Ladies: dank jullie voor de aanmoediging!

Naakte waarheid

©2015 Chantal De Craecker

Omslagontwerp Kathelyne Van den Berghe

Foto's: Alex Breynaert

Model: Karlien De Deyn

ISBN 9789462952393

NUR: 301

www.partizaan.be www.boxpress.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

CHANTAL DE CRAECKER

Naakte waarheid

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS

Proloog

België 2009

Alex/Cassandra/Hannelore

Dit was een moment dat zij zich later glashelder zou herinneren. De stilte voor de storm, vanwaar kwam die uitdrukking? Deze stilte was, achteraf bezien, hectisch en lawaaiërig geweest.

‘Mammie, mammie, waar zijn mijn turnpantoffels?’ Hannelore stormde de keuken binnen, gooide haar boekentas en turnzak in de hoek en schoof bij aan tafel.

‘Wel, meisje, precies waar je ze de laatste keer hebt laten liggen.’ Cassandra probeerde haar vijfjarig dochtertje een beetje orde en netheid aan te leren. Niet dat ze al veel vooruitgang boekte, ‘maar de aanhouder wint’ bedacht ze met humor.

‘Eet gauw verder, straks missen we de bus nog,’ maande ze aan. Vol liefde bekeek ze haar spontane spring-in-’t veld, met haar bruine pijpenkrullen en verrassend zuivere groene ogen.

‘Oké, mammie, neem jij dan ondertussen mijn pantoffels, alsjeblief?’ smeekte ze, terwijl ze haar moeder charmant aankeek. Ze wist precies hoe ze haar ouders rond haar pinkje kon winden!

‘Jotta, Zorro, kom, we brengen klein baasje naar de bus!’ De twee Berner Sennenhonden sprongen uitgelaten blaffend rond hen, klaar voor hun dagelijkse tochtje naar de bushalte.

‘Kalm, jongens! Zit!’ Ze bevestigde de riemen aan hun halsband, checkte even of ze haar huissleutel op zak had en met haar druk pratende dochtertje aan de hand liep ze door de rustige zijstraat naar de hoofdweg. De schoolbus stond al te wachten, ze wuifde nog even, en wandelde via een omweg terug naar huis.

‘Oké, jongens, hier is ontbijt.’ Ze had de gewoonte aangenomen tegen de honden te praten tijdens de dag. Alex vertrok ’s morgens vroeg en kwam meestal laat thuis. Hannelore was een hele dag op school, en zij werkte thuis als vertaler.

Cassandra nam een kopje koffie, nestelde zich tevreden in haar stoel en sloeg de krant open. Ze staarde naar de koppen. De onbeduidende dagdagelijkse handelingen versteenden, de storm barstte los.

Hoofdstuk 1

België 2009

Cassandra

Duizelig zakte Cassandra in elkaar op de keukenstoel, en staarde naar het dagblad, dat voor haar op de keukentafel lag. Het was zover. Grote koppen schreeuwden: ‘Tokyo: leider van Yakuza aangehouden wegens moord’.

Gefascineerd staarde ze naar de onduidelijke zwart- wit foto, en zag vooral grijs. Grijs haar, gedistingeerd. Grijs gezicht, vertrokken en getekend. Ondanks de emoties die ze voelde opwellen, bekeek ze de foto met een zekere gretigheid.

Gevoelens die ze zo lang met succes op de achtergrond had geduwd, kwamen boven. Misselijk makende beelden schoten door haar hoofd, ze bukte zich en kotste haar ontbijt uit op de keukenvloer.

Verward hing ze in haar stoel, duwde een losgekomen haarsliert achter haar oor. Haar hart klopte onregelmatig, haar keel zat dicht. Ze hapte naar adem alsof ze kilometers gelopen had. Denk aan je yogalessen, dacht ze. Dankbaar voelde ze na enkele buikademhalingen haar paniekaanval wegebben. Zuchtend bekeek ze haar halfverteerd ontbijt dat uitgespat aan haar voeten lag. Komaan man, aan de slag, opruimen, commandeerde ze zichzelf.

Even later, ondergedompeld in een heet bad, kwam ze tot rust. ‘Geen reden tot paniek’, mompelde ze. Energiek schrobde ze haar lichaam met de harde badborstel, alsof ze daarmee ook de

herinneringen kon weg wrijven. Roodgloeiend leunde ze weer achterover, ademde diep de geparfumeerde stoom in.

De stevige muur die haar jaren had beschermd, brokkelde af. De knoop die haar middenrif samenkneep loste langzaam. Hulpeloos liet ze, voor de eerste keer in jaren, terwijl de tranen over haar wangen in het badwater rolden, de herinneringen binnen.

Hoofdstuk 2

Tokyo 1994

Cassandra

Dertig poedelnaakte vrouwen starden haar nieuwsgierig aan. Aarzelend bleef zij in de deuropening staan, en keek de helverlichte ruimte in. De gesprekken verstomden. Marika gaf haar een duwtje en stuntelend, zich geen raad wetend met haar eigen blote lijf, stapte zij het publieke bad binnen.

Drie rijen, met op regelmatige afstand van elkaar een kraantje, houten vouwstoeltje en plastieken kom, een afloop. Alles heel netjes en ordelijk.

Ze keek snel rond en zag dat de vrouwen doorgingen met hun reinigingsritueel, maar haar vanuit de hoek van hun amandelogen gadesloegen. Ze volgde Marika's voorbeeld, en stalde haar shampoo, zeep en washandje voor zich uit. IJverig zeepte ze zich in, dankbaar dat het schuim haar bedekte en even een soort van bescherm laag vormde tegen de nieuwsgierige blikken.

Lang duurde deze adempauze niet, want de volgende stap bestond erin het plastieken teiltje te vullen, het water over het lichaam te pletsen, en dit te herhalen tot alle zeepsporen weg waren.

'Mm, het voelt wel lekker aan,' dacht Cassandra. Een beetje stouter nu keek ze rond, vergeleek de lichamen van de Japanse vrouwen met het hare.

Dikke haren, zonder uitzondering. Hier zag je nooit vette haardossen, alsof de meisjes elke dag hun haar wasten. Gezond

glanzend, steil of vrolijk krullend. Modieus geknipt, of klassiek opgestoken, maar altijd perfect. De kleur van hun huid varieerde, van lichtbruin met gele glans tot bruin, allemaal glad, zonder ontsierende haren. Allen waren klein en slank. Met kleine stevige borsten, behalve de oudere vrouwen. Maar geen van hen had overgewicht. Daar zal het eetpatroon wel ergens een rol spelen, bedacht Cassandra.

Haar onderzoek werd onderbroken doordat Marika haar in de richting van een stenen bad duwde, en het voorbeeld gaf door er zelf in te stappen.

Marika was sinds haar aankomst in Japan haar begeleider. Zij trainde, als één van de weinige meisjes, karate in dezelfde dojo als Cassandra. Ze was als ‘vrijwilliger’ aangeduid om haar wegwijs te maken in de Japanse leefwereld.

Marika was enkele jaren ouder en woonde in een piepklein éénkamerappartementje vlakbij de oefenzaal. Zij verdiende de kost door het naaien van kimono's thuis, wat haar de gelegenheid gaf ook overdag te trainen. Zij was zeer ambitieus, streng en gedisciplineerd. Cassandra was eigenlijk een beetje bang van haar.

Cassandra stapte achter Marika het stomende bad in. Zodra ze echter haar voet in het hete water had gestoken, trok ze er hem met een ruk en een gil weer uit.

Afkeurend keken de vrouwen haar aan: blijkbaar had ze met haar lawaai één van die onuitgesproken regels overtreden. Dapper probeerde ze opnieuw, maar het duurde toch een poosje voor ze helemaal ondergedompeld was.

Langzaam ontspande ze zich. Dromerig liet ze de hitte en de gedempte sfeer op zich inwerken. Toen voelde ze voor het eerst sinds ze in Japan was heimwee. Heimwee naar haar ouders, zussen en vrienden. Naar haar onbezorgde leventje, het gekende patroon, zelfs naar de sleur die haar enkele maanden geleden deed beslissen iets helemaal anders te gaan doen dan wat iedereen van haar verwachtte. Heimwee ook naar de privacy van haar luxebadkamer, thuis.